

[Valdemar Thomsen.]

sagde i sin Grundlovstale — svækker Fremdrift og Selvopholdelsesvilje, fordi Humanisme og Godhed er ved at blive til Tossegodhed.

Hvis Bekymringen for Folkestyret er ægte, da tror jeg ærlig talt, det vilde være mere nyttigt, om den gav sig Udtryk i Handling i Stedet for i Ord og i uværdige parlamentariske Metoder. Ogsaa paa det sidstnævnte har vi set en Prøve. Jeg tænker her paa et Optrin, der fandt Sted her i Tinget i Forbindelse med Anmeldelse og Forelæggelse af et rent praktisk Forslag fra Bondepartiet, og nævner det ikke alene, fordi den Optræden, der fandt Sted, parlamentarisk set var uanstændig — for saa vidt godtgør det Berettigelsen af det, jeg har sagt om Folkestyrets Forfaldstegn —, nej, det alvorlige og det for Tinget kompromitterende ligger i, at der aabenbart endnu er en Del ærede Medlemmer, der finder det forsvarligt, værdigt og korrekt at lade den højtærede Statsminister sige eet og selv gøre det stik modsatte. Det gør man nemlig, naar man forsøger at mistænkeliggøre Mænd, der faktisk og praktisk deler de Anskuelser, som Statsministeren højtideligt proklamerer. Jeg ved ikke, om Forgrinerne her i Huset forstaaer, at der er mere end een Form for højt Spil. Hvis det skulde være Tilfældet, maa jeg forbeholde mig at komme tilbage til dette Spørgsmaal ved en senere Lejlighed.

Hvad angaar det forløbne Aars Arbejde, kunde der ved denne Lejlighed være Grund til en nærmere Omtale af Smørordningen, der virker som en Særbeskatning, navnlig af Husmændene, til Fordel for Vehløverne, af Skattebestemmelser, der i Strid med Ret og Rimelighed gaar ud paa, at de Tvangssalg af Besætning, der foregaar, skal henregnes til skattepligtig Indtægt, af den udvidede Brugsforeningsbeskatning, af Omætningskatten, der virker som Straf for at sætte Børn i Verden, af Statsministerens og Landbrugsministerens Overtrædelse af gældende Love og adskilligt andet. Jeg skal imidlertid, hvor fristende det end kunde være at komme ind paa det, afstaa herfra og vende mig mod Regeringens udenrigspolitiske Linie og det, som har Tilknytning til den.

Paa dette Omraade er det ikke nogen helt almindelig Udvikling, Regeringen og dens Partier har gennemgaaet. Samlingspartiernes og Pressens oprindelige Standpunkt var det, som Christmas Møller gav Udtryk for for et Aars Tid siden ved Købestævnets Aabning i Fredericia og ved utal-

lige Møder Landet over. Christmas Møller berømmede her Statsministeren for at have skabt et Samfund af Orden og Ligelighed, som vi længes tilbage til. Fagforeningernes Betydning for Folkets Fremgang mente Christmas Møller at maatte vurdere meget højt, og han følte sig rolig ved, at Kampen mod Arbejdsløsheden førtes under Statsministerens personlige Ledelse. Som et Kuriosum — eller som en Falliterklæring, hvad man nu vil — nævner jeg i Forbigaaende, at Ledelsen af dette nu er overdraget — ja, tænk engang! — en Teaterdirektør, men maaske Tingets Medlemmer ogsaa føler sig rolige ved det.

Statsministeren selv var i Fjor rørt over den megen Virak, der blev ham til Del, og spurgte forarget, hvad det mon kunde være, som visse formastelige havde antydet, der trængte til Genrejsning her i vort Land. Som man sikkert husker, var Bondepartiet af diametral modsat Opfattelse af det, Christmas Møller docerede, med det til Følge, at vi kom i skarp Opposition til Regeringen, og at vi i 8 Punkter formulerede et Arbejdsprogram, der for os fremdeles har fuld Gyldighed.

Noget af det sidste, vi har at holde os til med Hensyn til Regeringspartiernes Standpunkt, er den Tale, som den højtærede Statsminister for kort Tid siden holdt i Studenteforeningen. Denne Tale staaer til det oprindelige Standpunkt som Ild til Vand og er et Udtryk for, at Statsministeren nu, hvis der ellers ligger Alvor bag det, deler de Anskuelser, som vi umiddelbart efter 9. April i Fjor gjorde os til Talsmænd for. Naa, det er for Resten ikke noget nyt, at vi, hvad Logik og Forudseenhed angaar, er mere end et Hestehoved foran andre, derfor er det vel ogsaa i sin Orden, at vi skal kanøles.

Statsministerens Tale i Studenteforeningen gaar jeg ud fra maa opfattes som en Programklæring fra Regeringen, og den fik, saa vidt jeg bemærkede, bortset fra lidt Surmuleri over en enkelt Passus, udelt Tilslutning fra hele Regeringspressen. Jeg forstaaer ærlig talt ikke, hvad Grunden kan være til, at saa aktuelle og saa vigtige Udtalelser af Statsministeren, aktuelle og vigtige, særlig nu med de sidste Dages Begivenheder som Baggrund, ikke fremsættes paa Rigsdagen — Rigsdagen, som maa være det rette Forum —, men i Studenteforeningen.

Nu vil det selvfølgelig føre for vidt at anføre udførlige Citater, men for om muligt at faa fuld Klarhed over Problemet vil jeg fremdrage visse af Talens Hovedpunkter,